

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 29ης Απριλίου 2021 *

«Προδικαστική παραπομπή – Επείγουσα προδικαστική διαδικασία – Δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις – Απόφαση-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ – Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης – Λόγοι προαιρετικής μη εκτέλεσης – Άρθρο 4, σημείο 5 – Εκζητούμενος που έχει δικαστεί αμετακλήτως για τις αυτές πράξεις σε τρίτη χώρα – Ποινή η οποία έχει εκτιθεί ή δεν μπορεί να εκτιθεί πλέον σύμφωνα με το δίκαιο της χώρας της καταδίκης – Εφαρμογή – Περιθώριο εκτιμήσεως της δικαστικής αρχής εκτέλεσης – Έννοια της φράσης “τις αυτές πράξεις” – Μείωση της ποινής χορηγηθείσα από μη δικαστική αρχή στο πλαίσιο γενικού μέτρου επιείκειας»

Στην υπόθεση C-665/20 PPU,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Rechtbank Amsterdam (πλημμελειοδικείο Άμστερνταμ, Κάτω Χώρες) με απόφαση της 7ης Δεκεμβρίου 2020, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 7 Δεκεμβρίου 2020, στο πλαίσιο της δίκης σχετικά με την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης που εκδόθηκε εις βάρος του

X

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους E. Regan, πρόεδρο τμήματος, K. Lenaerts, Πρόεδρο του Δικαστηρίου, ασκούντα καθήκοντα δικαστή του πέμπτου τμήματος, M. Pešič (εισηγητή), K. Λυκούργου και I. Jarukaitis, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. Hogan

γραμματέας: M. Ferreira, κύρια διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ’ ακροατηρίου συζητήσεως της 3ης Μαρτίου 2021,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- ο X, εκπροσωπούμενος από τον D. W. H. M. Wolters και την S. W. Kuijpers, advocaten,
- η Openbaar Ministerie, εκπροσωπούμενη από την N. Bakkenes και τον K. van der Schaft,
- η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την M. K. Bulterman και τον J. Langer,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

- η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους J. Möller, M. Hellmann και F. Halabi,
- η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους M. Wasmeier και F. Wilman,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 15ης Απριλίου 2021,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση προδικαστικής απόφασης αφορά την ερμηνεία του άρθρου 4, παράγραφος 5, της αποφάσεως-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών (ΕΕ 2002, L 190, σ. 1, και διορθωτικό ΕΕ 2013, L 222, σ. 14), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009 (ΕΕ 2009, L 81, σ. 24) (στο εξής: απόφαση-πλαίσιο).
- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο της εκτέλεσης, στις Κάτω Χώρες, ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης εκδοθέντος στις 19 Σεπτεμβρίου 2019 από το Amtsgericht Berlin-Tiergarten (πταισματοδικείο Tiergarten, Βερολίνο, Γερμανία) για την άσκηση ποινικής δίωξης εις βάρος του X.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Η ΣΕΣΣ

- 3 Η Σύμβαση εφαρμογής της συμφωνίας του Σένγκεν, της 14ης Ιουνίου 1985, μεταξύ των κυβερνήσεων των κρατών της Οικονομικής Ένωσης Μπενελούξ, της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της Γαλλικής Δημοκρατίας, σχετικά με τη σταδιακή κατάργηση των ελέγχων στα κοινά σύνορα, η οποία υπεγράφη στο Σένγκεν (Λουξεμβούργο) στις 19 Ιουνίου 1990 και άρχισε να ισχύει στις 26 Μαρτίου 1995 (ΕΕ 2000, L 239, σ. 19, στο εξής: ΣΕΣΣ), ορίζει στο άρθρο της 54, το οποίο περιλαμβάνεται στο κεφάλαιο 3 του τίτλου III, τιτλοφορούμενο «Εφαρμογή της αρχής ne bis in idem», τα εξής:

«Όποιος [δικάστηκε] αμετάκλητα από ένα συμβαλλόμενο μέρος δεν μπορεί να διωχθεί από ένα άλλο συμβαλλόμενο μέρος για τα ίδια πραγματικά περιστατικά, υπό τον όρον όμως ότι, σε περίπτωση καταδίκης, η ποινή έχει ήδη εκτιθεί ή εκτίεται ή δεν μπορεί πλέον να εκτιθεί σύμφωνα με τους νόμους του συμβαλλομένου μέρους που επέβαλε την καταδίκη.»

Η απόφαση-πλαίσιο

- 4 Οι αιτιολογικές σκέψεις 5, 6, 10 και 12 της αποφάσεως-πλαισίου έχουν ως ακολούθως:
- «(5) Ο στόχος που έχει θέσει η Ευρωπαϊκή Ένωση, να αποτελέσει ένα χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, συνεπάγεται την κατάργηση της έκδοσης μεταξύ κρατών μελών και την αντικατάστασή της από σύστημα παράδοσης μεταξύ δικαστικών αρχών. [...]
- (6) Το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης το οποίο προβλέπει η παρούσα απόφαση-πλαίσιο αποτελεί την πρώτη περίπτωση συγκεκριμένης εφαρμογής, στον τομέα του ποινικού δικαίου, της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης που έχει χαρακτηριστεί από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο ως “ακρογωνιαίος λίθος” της δικαστικής συνεργασίας.
- [...]
- (10) Ο μηχανισμός του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης βασίζεται σε υψηλό επίπεδο εμπιστοσύνης μεταξύ των κρατών μελών. Η εφαρμογή του εν λόγω μηχανισμού δύναται να ανασταλεί μόνον στην περίπτωση σοβαρής και διαρκούς παραβίασης από κράτος μέλος των αρχών που διατυπώνονται στο άρθρο 6 παράγραφος 1 [ΣΕΕ], η οποία διαπιστώνεται από το Συμβούλιο κατ’ εφαρμογή του άρθρου 7 παράγραφος 1 της εν λόγω [Σ]υνθήκης με τις συνέπειες που προβλέπονται στην παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου.
- [...]
- (12) Η παρούσα απόφαση-πλαίσιο σέβεται τα θεμελιώδη δικαιώματα και τηρεί τις αρχές που αναγνωρίζονται από το άρθρο 6 [ΣΕΕ] και εκφράζονται στο [X]άρτη [Θ]εμελιωδών [Δ]ικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης [...], ιδίως δε στο κεφάλαιο VI αυτού. [...]
- 5 Το άρθρο 1 της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, το οποίο φέρει τον τίτλο «Ορισμός και υποχρέωση εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης», προβλέπει τα εξής:
- «1. Το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης είναι [απόφαση δικαστικής αρχής] η οποία εκδίδεται από κράτος μέλος προς το σκοπό της σύλληψης και της παράδοσης από άλλο κράτος μέλος προσώπου που καταζητείται για την άσκηση ποινικής δίωξης ή για την εκτέλεση ποινής ή μέτρου στερητικών της ελευθερίας.
2. Τα κράτη μέλη εκτελούν κάθε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης βάσει της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης και σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας απόφασης-πλαίσιο.
3. Η παρούσα απόφαση-πλαίσιο δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την τροποποίηση της υποχρέωσης σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων και των θεμελιωδών νομικών αρχών, όπως διατυπώνονται στο άρθρο 6 [ΣΕΕ].»

- 6 Το άρθρο 3 της αποφάσεως-πλαisiού, το οποίο φέρει τον τίτλο «Λόγοι υποχρεωτικής μη εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης», ορίζει τα ακόλουθα:

«Η δικαστική αρχή εκτέλεσης του κράτους μέλους εκτέλεσης (εφεξής καλούμενη “δικαστική αρχή εκτέλεσης”) αρνείται την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης στις ακόλουθες περιπτώσεις:

- 1) εάν η αξιόποινη πράξη την οποία αφορά το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης καλύπτεται από αμνηστία στο κράτος μέλος εκτέλεσης, εφόσον το εν λόγω κράτος είχε την αρμοδιότητα για τη δίωξη αυτής της αξιόποινης πράξης σύμφωνα με το ποινικό του δίκαιο·
 - 2) εάν από τις πληροφορίες που διαθέτει η δικαστική αρχή εκτέλεσης προκύπτει ότι ο καταζητούμενος έχει δικασθεί [αμετακλήτως] για τις ίδιες πράξεις από κράτος μέλος υπό τον όρο ότι, σε περίπτωση καταδίκης, η καταδίκη έχει εκτιθεί ή εκτίεται ή δεν μπορεί πλέον να εκτιθεί σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους μέλους της καταδίκης·
 - 3) εάν το πρόσωπο για το οποίο έχει εκδοθεί το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης δεν μπορεί, λόγω της ηλικίας του, να θεωρηθεί ποινικώς υπεύθυνο για τις πράξεις για τις οποίες εξεδόθη το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους μέλους εκτέλεσης.»
- 7 Το άρθρο 4 της αποφάσεως-πλαisiού, το οποίο φέρει τον τίτλο «Λόγοι προαιρετικής μη εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης», έχει ως εξής:

«Η δικαστική αρχή εκτέλεσης μπορεί να αρνηθεί την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης:

[...]

- 5) εάν από τις πληροφορίες που διαθέτει η δικαστική αρχή εκτέλεσης προκύπτει ότι ο καταζητούμενος έχει δικασθεί [αμετακλήτως] για τις αυτές πράξεις σε τρίτη χώρα, υπό τον όρο ότι, σε περίπτωση καταδίκης, η καταδίκη έχει εκτιθεί ή εκτίεται ή δεν μπορεί να εκτιθεί πλέον σύμφωνα με το δίκαιο της χώρας της καταδίκης·

[...]».

Το ολλανδικό δίκαιο

- 8 Η απόφαση-πλαίσιο 2002/584 μεταφέρθηκε στην ολλανδική έννομη τάξη με τον wet tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie (νόμο περί μεταφοράς στο εσωτερικό δίκαιο της αποφάσεως-πλαisiού του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών), της 29ης Απριλίου 2004 (Stb. 2004, αριθ. 195), όπως τροποποιήθηκε τελευταία με τον νόμο της 22ας Φεβρουαρίου 2017 (Stb. 2017, αριθ. 82) (στο εξής: OLW).

- 9 Το άρθρο 9, παράγραφος 1, στοιχεία d και e, του OLW, το οποίο μεταφέρει στο εσωτερικό δίκαιο το άρθρο 3, σημείο 2, και το άρθρο 4, σημείο 5, της αποφάσεως-πλαίσιου ορίζει τα εξής:

«Η παράδοση του καταζητούμενου προσώπου δεν επιτρέπεται σε περίπτωση πράξης ως προς την οποία:

[...]

d. ολλανδικό δικαστήριο εξέδωσε αμετάκλητη αθωωτική απόφαση για το εν λόγω πρόσωπο ή κατήργησε τη δίκη ή δικαστήριο άλλου κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή τρίτης χώρας εξέδωσε αντίστοιχη αμετάκλητη απόφαση·

e. το πρόσωπο έχει καταδικαστεί με δικαστική απόφαση, στο μέτρο που:

- 1) η ποινή ή το μέτρο που επιβλήθηκε έχει ήδη εκτελεστεί·
- 2) η ποινή ή το μέτρο που επιβλήθηκε δεν μπορεί πλέον να εκτελεστεί ή δεν μπορεί να συνεχιστεί η εκτέλεσή του·
- 3) η καταδίκη συνίσταται στην αναγνώριση της ενοχής χωρίς επιβολή ποινής ή μέτρου·
- 4) η ποινή ή το μέτρο που επιβλήθηκε εκτελείται στις Κάτω Χώρες·

[...]».

- 10 Το άρθρο 28, παράγραφος 2, του OLW προβλέπει τα ακόλουθα:

«Αν το rechtbank [(πλημμελειοδικείο)] διαπιστώσει [...] ότι δεν είναι δυνατόν να επιτραπεί η παράδοση [...], οφείλει να αρνηθεί την εν λόγω παράδοση με την απόφασή του.»

Το γερμανικό δίκαιο

- 11 Το άρθρο 51 του Strafgesetzbuch (ποινικού κώδικα), το οποίο φέρει τον τίτλο «Συνυπολογισμός», ορίζει στην παράγραφο 3 τα εξής:

«Στην περίπτωση που έχει επιβληθεί ποινή στην αλλοδαπή για την ίδια πράξη σε βάρος του καταδικασθέντος προσώπου, το τμήμα της ποινής που έχει ήδη εκτιθεί αφαιρείται από τη νέα ποινή.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

- 12 Στις 19 Σεπτεμβρίου 2019 το Amtsgericht Berlin-Tiergarten (πταισματοδικείο Tiergarten, Βερολίνο) εξέδωσε εις βάρος του X ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης για την παράδοσή του προς άσκηση ποινικής διώξεως σε βάρος του για πράξεις τις οποίες φέρεται να τέλεσε στο Βερολίνο (Γερμανία) στις 30 Οκτωβρίου 2012.
- 13 Την ημερομηνία εκείνη ο X έδωσε την Υ, σύντροφό του κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, καθώς και τη Ζ, θυγατέρα της Υ, ηλικίας 10 ετών, απειλώντας αυτές με μαχαίρι. Στη συνέχεια βίασε την Υ και την ακρωτηρίασε. Προτού αναχωρήσει από το σπίτι της Υ, τις εγκλώβισε στα δωμάτια όπου καθεμιά τους βρισκόταν δεμένη, με σκοπό την πρόκληση του θανάτου τους.

- 14 Οι αξιόποινες πράξεις για τις οποίες ζητείται η παράδοσή του είναι οι ακόλουθες:
- απόπειρα ανθρωποκτονίας εκ προθέσεως εις βάρος της συντρόφου του·
 - απόπειρα ανθρωποκτονίας εκ προθέσεως εις βάρος της ανήλικης θυγατέρας της συντρόφου του·
 - βιασμός της συντρόφου του·
 - βαριά σωματική βλάβη εις βάρος της συντρόφου του·
 - παράνομη κατακράτηση εκ προθέσεως εις βάρος της συντρόφου του και
 - παράνομη κατακράτηση εκ προθέσεως εις βάρος της ανήλικης θυγατέρας της συντρόφου του.
- 15 Βάσει του εν λόγω ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, ο X συνελήφθη στις Κάτω Χώρες και προσήχθη ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου στις 18 Μαρτίου 2020.
- 16 Πληροφόρησε το δικαστήριο αυτό ότι δεν συγκατατίθεται στην παράδοσή του στις γερμανικές δικαστικές αρχές και τέθηκε υπό κράτηση εν αναμονή εκδόσεως σχετικής αποφάσεως.
- 17 Προς στήριξη του ενδίκου βοηθήματος που άσκησε κατά της παράδοσής του, ο X επικαλέστηκε την αρχή *ne bis in idem*, ισχυριζόμενος, μεταξύ άλλων, ότι είχε καταδικαστεί αμετάκλητα για τις ίδιες πράξεις σε τρίτη χώρα, ήτοι στο Ιράν.
- 18 Κατά τις διαπιστώσεις του αιτούντος δικαστηρίου, ο X διώχθηκε στο Ιράν για τις προαναφερθείσες πράξεις, με εξαίρεση την παράνομη κατακράτηση της Y, η οποία συνεκτιμήθηκε ωστόσο, ως προς τα πραγματικά της στοιχεία, κατά τον χαρακτηρισμό της «απόπειρας ανθρωποκτονίας εκ προθέσεως εις βάρος της Y».
- 19 Ο X καταδικάστηκε με αμετάκλητη απόφαση ποινικού δικαστηρίου για τη βαριά σωματική βλάβη που προκάλεσε στην Y καθώς και για τις απόπειρες ανθρωποκτονίας κατά της Y και της Z. Αντιθέτως, αθώωθηκε αμετάκλητα για τις κατηγορίες του βιασμού της Y και της παράνομης κατακράτησης εκ προθέσεως εις βάρος της Z.
- 20 Βάσει του ιρανικού δικαίου, ο X όφειλε να εκτίσει τη βαρύτερη μόνον από τις στερητικές της ελευθερίας ποινές που του επιβλήθηκαν, δηλαδή την ποινή φυλάκισης επτά ετών και έξι μηνών. Εξέτισε το μεγαλύτερο τμήμα της ποινής αυτής και έτυχε μειώσεως όσον αφορά το υπόλοιπο της εν λόγω ποινής στο πλαίσιο γενικού μέτρου επιείκειας που εφαρμόστηκε από τον Ανώτατο Ηγέτη του Ιράν εξ αφορμής της 40ής επετείου της ισλαμικής επανάστασης.
- 21 Όσον αφορά τη βαριά σωματική βλάβη που προκάλεσε στην Y, ο X υποχρεώθηκε επιπλέον να της καταβάλει *diya* (χρηματικό ποσό). Λόγω της αφερεγγυότητάς του, επιτράπηκε στον X να κατανείμει το εν λόγω ποσό καταβάλλοντας αρχικώς ποσό ύψους 200 000 000 ιρανικών ριάλ (IRR) (περίπου 4 245 ευρώ) και ακολούθως μηνιαίες δόσεις που αντιστοιχούσαν στο 2 % της *diya*. Μετά την πληρωμή της προκαταβολής και της πρώτης δόσης, ο X αφέθηκε ελεύθερος στο Ιράν στις 5 Μαΐου 2019. Στις 7 Σεπτεμβρίου 2020 οι ιρανικές αρχές εξέδωσαν εις βάρος του ένταλμα σύλληψης λόγω μη πληρωμής των επόμενων δόσεων.

- 22 Ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, ο X υποστηρίζει ότι διώχθηκε και δικάστηκε αμετάκλητα στο Ιράν για τις ίδιες πράξεις για τις οποίες ζητείται η παράδοσή του βάσει του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης που εκδόθηκε εις βάρος του. Ισχυρίζεται ότι αθώωθηκε αμετάκλητα για ορισμένες από τις πράξεις ενώ για τις υπόλοιπες καταδικάστηκε σε στερητική της ελευθερίας ποινή την οποία εξέτισε σχεδόν εξ ολοκλήρου και ως προς το υπόλοιπο της οποίας εφαρμόστηκε το μέτρο επιείκειας που μνημονεύεται στη σκέψη 20 της παρούσας αποφάσεως. Επιπλέον, ο X υποστηρίζει ότι η *diya* δεν αποτελεί ποινή ούτε μέτρο, αλλά υποχρέωση καταβολής αποζημίωσης και τόκων στο θύμα.
- 23 Ο X συνάγει εξ αυτού ότι, σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 1, στοιχεία d και e, σημείο 1, του OLW, δεν πρέπει να επιτραπεί η παράδοσή του στις γερμανικές αρχές προς εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης που εκδόθηκε εις βάρος του. Υποστηρίζει, ειδικότερα, ότι το άρθρο 9, παράγραφος 1, του OLW δεν προβαίνει σε καμία διάκριση μεταξύ αμετάκλητης απόφασης που εκδίδεται σε κράτος μέλος και αμετάκλητης απόφασης που εκδίδεται σε τρίτη χώρα. Συνεπώς, ο Ολλανδός νομοθέτης έκανε χρήση της δυνατότητας που αναγνωρίζει στα κράτη μέλη η απόφαση-πλαίσιο να αρνηθούν την παράδοση σε περίπτωση που έχει εκδοθεί αμετάκλητη απόφαση και έχει εκτιθεί πλήρως ποινή σε τρίτη χώρα και, ως εκ τούτου, τα ολλανδικά δικαστήρια οφείλουν να συμμορφωθούν προς την επιλογή αυτή.
- 24 Η *Oprenbaar Ministerie* (εισαγγελική αρχή, Κάτω Χώρες) υποστηρίζει, κατά κύριο λόγο, ότι η εξαίρεση την οποία επικαλείται ο X, η οποία βασίζεται στην προγενέστερη καταδίκη στο Ιράν, δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Συγκεκριμένα, σε περίπτωση καταδικαστικής απόφασης εκδοθείσας σε τρίτη χώρα, το αιτούν δικαστήριο, ως δικαστική αρχή εκτέλεσης στο πλαίσιο του άρθρου 4, σημείο 5, της αποφάσεως-πλαισίου, οφείλει να μην εφαρμόσει το άρθρο 9, παράγραφος 1, στοιχείο e, του OLW έως ότου εκτιμήσει αν η καταδικαστική απόφαση που εκδόθηκε στο Ιράν τυγχάνει αμοιβαίας αναγνώρισης βάσει αμοιβαίας εμπιστοσύνης που θεμελιώνεται σε συμβάσεις ή έθιμα. Λαμβανομένων υπόψη της ρήξης των διπλωματικών σχέσεων και της έλλειψης δικαστικής συνεργασίας με την Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν, καθώς και της ύπαρξης σημαντικών διαφορών μεταξύ των νομικών συστημάτων των κρατών μελών της Ένωσης και του νομικού συστήματος της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν, δεν υφίσταται τέτοιου είδους εμπιστοσύνη στο ιρανικό νομικό σύστημα. Συνεπώς, η εισαγγελική αρχή καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η καταδικαστική απόφαση που εκδόθηκε σε βάρος του X στο Ιράν δεν μπορεί να αποτελέσει έγκυρο λόγο για τη μη εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης που εκδόθηκε εις βάρος του.
- 25 Επικουρικώς, η εισαγγελική αρχή υποστηρίζει ότι δεν αντιβαίνει στο άρθρο 9, παράγραφος 1, στοιχείο e, του OLW εκτέλεση του εν λόγω εντάλματος σύλληψης, δεδομένου ότι η ποινή που επιβλήθηκε στο Ιράν δεν έχει ακόμη εκτιθεί στο σύνολό της και ότι είναι δυνατόν να εκτιθεί μεταγενεστέρως. Η εισαγγελική αρχή επικαλείται συναφώς το ένταλμα σύλληψης που εξέδωσαν οι ιρανικές αρχές εις βάρος του X λόγω της εκ μέρους του μη τήρησης των προθεσμιών που τάχθηκαν για την καταβολή της *diya*. Επίσης επικουρικώς, η εισαγγελική αρχή υποστηρίζει ότι, δεδομένου ότι τα ιρανικά δικαστήρια δεν αποφάνθηκαν επί των κατηγοριών περί παράνομης κατακράτησης της Y, η παράδοση του X πρέπει να γίνει δεκτή επ' αυτής της βάσεως.
- 26 Υπό τις συνθήκες αυτές, το αιτούν δικαστήριο εκφράζει, κατ' αρχάς, αμφιβολίες ως προς το αν το άρθρο 4, σημείο 5, της αποφάσεως-πλαισίου μεταφέρθηκε ορθώς στην ολλανδική έννομη τάξη. Ειδικότερα, παρατηρεί ότι η διάταξη αυτή απαριθμεί τους λόγους προαιρετικής μη εκτέλεσης ενός ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, ενώ το άρθρο 9, παράγραφος 1, του OLW προβλέπει ότι, όταν συντρέχουν οι λόγοι αυτοί, η εκτέλεση πρέπει να απορρίπτεται χωρίς η δικαστική αρχή εκτέλεσης να διαθέτει κανένα περιθώριο εκτιμήσεως συναφώς.

27. Εν συνεχεία, το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι, προκειμένου να κρίνει αν υποχρεούται να αρνηθεί, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 9, παράγραφος 1, στοιχείο ε, του OLW, την παράδοση του X για την κατακράτηση εκ προθέσεως εις βάρος της Y, οφείλει να εξακριβώσει αν η πράξη αυτή –για την οποία κατηγορείται ο X στη Γερμανία– και η απόπειρα ανθρωποκτονίας εκ προθέσεως εις βάρος της Y –πράξη για την οποία καταδικάστηκε στο Ιράν– αφορούν «τις αυτές πράξεις», κατά την έννοια του άρθρου 9, παράγραφος 1, του OLW και του άρθρου 4, σημείο 5, της αποφάσεως-πλαisiού.
28. Τέλος, όσον αφορά τις πράξεις για τις οποίες ο X καταδικάστηκε αμετάκλητα στο Ιράν, το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι το ζήτημα αν πρέπει να αρνηθεί, εν όλω ή εν μέρει, την εκτέλεση του επίμαχου ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης εξαρτάται από το περιεχόμενο της προϋπόθεσης του άρθρου 4, σημείο 5, της αποφάσεως-πλαisiού, κατά την οποία, σε περίπτωση αμετάκλητης καταδίκης σε τρίτη χώρα για τις αυτές πράξεις, η επιβληθείσα ποινή πρέπει να «έχει εκτιθεί ή [να μην] μπορεί να εκτιθεί πλέον σύμφωνα με το δίκαιο της χώρας της καταδίκης».
29. Το αιτούν δικαστήριο διερωτάται ιδίως αν ένα μέτρο επιείκειας όπως αυτό που εφαρμόστηκε ως προς τον X στο Ιράν πρέπει να λαμβάνεται υπόψη στο πλαίσιο της εφαρμογής του εν λόγω άρθρου 4, σημείο 5.
30. Εκτιμώντας ότι η απάντηση στο ζήτημα περί του αν μπορεί να εκτελεστεί το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης που εκδόθηκε εις βάρος του X εξαρτάται από την ερμηνεία που πρέπει να δοθεί στο άρθρο 4, σημείο 5, της αποφάσεως-πλαisiού, το Rechtbank Amsterdam (πλημμελειοδικείο Άμστερνταμ, Κάτω Χώρες) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:
- «1) Έχει το άρθρο 4, σημείο 5, της [απόφασης-πλαisiού] την έννοια ότι, όταν κράτος μέλος επιλέγει να μεταφέρει τη διάταξη αυτή στο εσωτερικό δίκαιο, πρέπει να καταλείπεται στη δικαστική αρχή εκτέλεσης ορισμένο περιθώριο εκτίμησης ως προς το αν πρέπει ή όχι να εκτελέσει το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης;
- 2) Πρέπει η φράση “τις αυτές πράξεις” που περιέχεται στο άρθρο 4, σημείο 5, της [απόφασης-πλαisiού] να ερμηνεύεται κατά τον ίδιο τρόπο με τη φράση “τις ίδιες πράξεις” που περιέχεται στο άρθρο 3, σημείο 2, της εν λόγω απόφασης-πλαisiού και, σε περίπτωση αρνητικής απάντησης, πώς πρέπει να ερμηνεύεται η φράση που περιέχεται στην πρώτη διάταξη;
- 3) Έχει η προϋπόθεση του άρθρου 4, σημείο 5, της [απόφασης-πλαisiού], η οποία απαιτεί η καταδίκη να “έχει εκτιθεί [...] ή [να μην] μπορεί να εκτιθεί πλέον σύμφωνα με το δίκαιο της χώρας της καταδίκης”, την έννοια ότι πληρούται στην περίπτωση που το καταζητούμενο πρόσωπο έχει καταδικασθεί αμετακλήτως για τις αυτές πράξεις σε στερητική της ελευθερίας ποινή την οποία έχει εν μέρει εκτίσει στο κράτος έκδοσης της καταδικαστικής απόφασης και ως προς το υπόλοιπο της οποίας έχει τύχει μείωσης της ποινής από μη δικαστική αρχή του κράτους αυτού, στο πλαίσιο γενικευμένου μέτρου επιείκειας το οποίο εφαρμόστηκε και υπέρ προσώπων καταδικασθέντων για σοβαρά ποινικά αδικήματα, όπως ο καταζητούμενος, και το οποίο δεν στηρίζεται σε ορθολογικές εκτιμήσεις αντεγκληματικής πολιτικής;»

Το αίτημα περί εφαρμογής της επείγουσας προδικαστικής διαδικασίας

- 31 Το αιτούν δικαστήριο ζήτησε να εξετασθεί η υπό κρίση αίτηση προδικαστικής αποφάσεως με την επείγουσα προδικαστική διαδικασία του άρθρου 107, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.
- 32 Συναφώς, επισημαίνεται, πρώτον, ότι με την αίτηση προδικαστικής αποφάσεως ζητείται ερμηνεία της αποφάσεως-πλαίσιου η οποία άπτεται των τομέων τους οποίους αφορά ο τίτλος V του τρίτου μέρους της Συνθήκης ΛΕΕ, ο οποίος αφορά τον χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης. Επομένως, η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της επείγουσας διαδικασίας του άρθρου 107 του Κανονισμού Διαδικασίας και, ως εκ τούτου, μπορεί να εξετασθεί με την επείγουσα προδικαστική διαδικασία.
- 33 Δεύτερον, πρέπει, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, να λαμβάνεται υπόψη το γεγονός ότι το πρόσωπο το οποίο αφορά η υπόθεση της κύριας δίκης στερείται επί του παρόντος την ελευθερία του και ότι η συνέχιση της κράτησής του εξαρτάται από την επίλυση της διαφοράς της κύριας δίκης [απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 2020, *Openbaar Ministerie (Ανεξαρτησία της δικαστικής αρχής εκδόσεως του εντάλματος)*, C-354/20 PPU και C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, σκέψη 28 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 34 Από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει δε ότι το μέτρο της κράτησης του X διατάχθηκε στο πλαίσιο της εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης που εκδόθηκε εις βάρος του και ότι η διατήρηση σε ισχύ του μέτρου αυτού εξαρτάται από την απάντηση που θα δώσει το Δικαστήριο στα υποβληθέντα προδικαστικά ερωτήματα.
- 35 Υπό τις συνθήκες αυτές, το πέμπτο τμήμα του Δικαστηρίου αποφάσισε, στις 18 Δεκεμβρίου 2020, μετά από πρόταση του εισηγητή δικαστή και αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να δεχθεί το αίτημα του αιτούντος δικαστηρίου για εξέταση της υπό κρίση αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως κατά την επείγουσα προδικαστική διαδικασία.

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του πρώτου προδικαστικού ερωτήματος

- 36 Με το πρώτο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 4, σημείο 5, της αποφάσεως-πλαίσιου έχει την έννοια ότι, όταν κράτος μέλος επιλέγει να μεταφέρει τη διάταξη αυτή στο εσωτερικό του δίκαιο, πρέπει να καταλείπεται στη δικαστική αρχή εκτέλεσης περιθώριο εκτιμήσεως ως προς το αν πρέπει να αρνηθεί να εκτελέσει το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης για τον λόγο που προβλέπεται στην ως άνω διάταξη.
- 37 Προκαταρκτικώς, υπενθυμίζεται ότι η απόφαση-πλαίσιο κατατείνει, μέσω της καθιέρωσης ενός απλουστευμένου και αποτελεσματικού συστήματος παράδοσης των καταδικασθέντων ή υπόπτων για παραβάσεις της ποινικής νομοθεσίας, στη διευκόλυνση και στην επιτάχυνση της δικαστικής συνεργασίας, συμβάλλοντας στην επίτευξη του σκοπού τον οποίο έχει θέσει η Ένωση, να συγκροτήσει δηλαδή χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης επί τη βάση του υψηλού βαθμού εμπιστοσύνης που πρέπει να υφίσταται μεταξύ των κρατών μελών [απόφαση της 11ης Μαρτίου 2020, *SF (Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης – Εγγύηση διαμεταγωγής στο κράτος μέλος εκτελέσεως)*, C-314/18, EU:C:2020:191, σκέψη 38 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

- 38 Στον ρυθμιζόμενο από την απόφαση-πλαίσιο τομέα, η αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης, η οποία αποτελεί, όπως προκύπτει μεταξύ άλλων από την αιτιολογική σκέψη 6, τον «ακρογωνιαίο λίθο» της δικαστικής συνεργασίας σε ποινικές υποθέσεις, αποτυπώνεται στο άρθρο 1, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου, το οποίο θεσπίζει τον κανόνα κατά τον οποίο τα κράτη μέλη υποχρεούνται να εκτελούν κάθε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης βάσει της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης και σύμφωνα με τις διατάξεις της αποφάσεως-πλαισίου [απόφαση της 11ης Μαρτίου 2020, SF (Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης – Εγγύηση διαμεταγωγής στο κράτος μέλος εκτελέσεως), C-314/18, EU:C:2020:191, σκέψη 39 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 39 Επομένως, οι δικαστικές αρχές εκτέλεσης μπορούν, κατ' αρχήν, να αρνηθούν την εκτέλεση τέτοιου εντάλματος μόνο για τους εξαντλητικώς προβλεπόμενους στην απόφαση-πλαίσιο λόγους μη εκτέλεσης. Συνεπώς, ενώ η εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης συνιστά τον κανόνα, η άρνηση εκτέλεσης έχει προβλεφθεί ως εξαίρεση, η οποία πρέπει να ερμηνεύεται στενά [απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 2020, Openbaar Ministerie (Ανεξαρτησία της δικαστικής αρχής εκδόσεως του εντάλματος), C-354/20 PPU και C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, σκέψη 37 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 40 Η απόφαση-πλαίσιο προβλέπει ρητώς, στο άρθρο της 3, τους λόγους υποχρεωτικής μη εκτέλεσης και, στα άρθρα της 4 και 4α, τους λόγους προαιρετικής μη εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης [πρβλ. απόφαση της 11ης Μαρτίου 2020, SF (Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης – Εγγύηση διαμεταγωγής στο κράτος μέλος εκτελέσεως), C-314/18, EU:C:2020:191, σκέψη 40 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 41 Όσον αφορά τους λόγους προαιρετικής μη εκτέλεσης που απαριθμούνται στο άρθρο 4 της αποφάσεως-πλαισίου, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι, στο πλαίσιο της μεταφοράς της αποφάσεως-πλαισίου στο εσωτερικό δίκαιο, καταλείπεται στα κράτη μέλη περιθώριο εκτιμήσεως. Συγκεκριμένα, τα κράτη μέλη είναι ελεύθερα να μεταφέρουν ή όχι τους λόγους αυτούς στο εσωτερικό τους δίκαιο. Μπορούν επίσης να επιλέξουν να περιορίσουν τις περιπτώσεις στις οποίες η δικαστική αρχή εκτέλεσης μπορεί να αρνηθεί την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, διευκολύνοντας έτσι την παράδοση των εκζητούμενων προσώπων, συμφώνως προς την αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισεως που καθιερώνει το άρθρο 1, παράγραφος 2, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου (πρβλ. απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2009, Wolzenburg, C-123/08, EU:C:2009:616, σκέψεις 58, 59 και 61).
- 42 Επιπλέον, παρατηρείται ότι, κατά το άρθρο 4 της αποφάσεως-πλαισίου, η δικαστική αρχή εκτέλεσης «μπορεί να αρνηθεί» την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης για τους λόγους που απαριθμούνται στα σημεία 1 έως 7 του άρθρου αυτού, τα οποία περιλαμβάνουν, μεταξύ άλλων, την περίπτωση στην οποία από τις πληροφορίες που διαθέτει η δικαστική αρχή εκτέλεσης προκύπτει ότι ο εκζητούμενος έχει δικασθεί αμετακλήτως για τις αυτές πράξεις σε τρίτη χώρα, υπό την προϋπόθεση ότι, σε περίπτωση καταδίκης, η ποινή έχει εκτιθεί ή εκτίεται ή δεν μπορεί να εκτιθεί πλέον σύμφωνα με το δίκαιο της χώρας της καταδίκης.
- 43 Επομένως, από το γράμμα του άρθρου 4 της αποφάσεως-πλαισίου, ιδίως δε από τη χρήση του ρήματος «μπορεί», σε συνδυασμό με το ρήμα «αρνηθεί», του οποίου το υποκείμενο είναι η δικαστική αρχή εκτέλεσης, προκύπτει ότι πρέπει να καταλείπεται στη συγκεκριμένη αρχή περιθώριο εκτιμήσεως ως προς το αν πρέπει να αρνηθεί να εκτελέσει το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης για τους λόγους που προβλέπει το εν λόγω άρθρο 4 (πρβλ. απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 2018, Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, σκέψη 33 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 44 Συνεπώς, τα κράτη μέλη, όταν επιλέγουν να μεταφέρουν στο εσωτερικό τους δίκαιο έναν ή περισσότερους από τους λόγους προαιρετικής μη εκτέλεσης τους οποίους προβλέπει το άρθρο 4 της αποφάσεως-πλαisiού, δεν μπορούν να προβλέπουν ότι οι δικαστικές αρχές υποχρεούνται να αρνούνται την εκτέλεση κάθε ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης που εμπίπτει τυπικώς στο πεδίο εφαρμογής των λόγων αυτών, χωρίς να τους παρέχεται η δυνατότητα να λαμβάνουν υπόψη τις ιδιαίτερες περιστάσεις κάθε υπόθεσης.
- 45 Η ερμηνεία αυτή του άρθρου 4 της αποφάσεως-πλαisiού επιρρωννύεται από το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται το εν λόγω άρθρο.
- 46 Ειδικότερα, πρώτον, όπως έχει επανειλημμένως τονίσει το Δικαστήριο, η εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης συνιστά τον κανόνα, ενώ η άρνηση εκτέλεσης έχει προβλεφθεί ως εξαίρεση η οποία πρέπει να ερμηνεύεται στενά [πρβλ. απόφαση της 11ης Μαρτίου 2020, SF (Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης – Εγγύηση διαμεταγωγής στο κράτος μέλος εκτελέσεως), C-314/18, EU:C:2020:191, σκέψη 39].
- 47 Όπως, όμως, επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 44 των προτάσεών του, εθνική διάταξη η οποία στερεί από τη δικαστική αρχή εκτέλεσης τη δυνατότητα να λάβει υπόψη τις ιδιαίτερες περιστάσεις κάθε συγκεκριμένης υπόθεσης, με βάση τις οποίες μπορεί να έκρινε ότι δεν πληρούνται θεμελιωδώς οι προϋποθέσεις της άρνησης παράδοσης, θα αντικαθιστούσε μια απλή δυνατότητα άρνησης εκτέλεσης που προβλέπεται στο άρθρο 4 της αποφάσεως-πλαisiού με πραγματική υποχρέωση, μετατρέποντας έτσι σε γενικό κανόνα την εξαίρεση την οποία συνιστά η άρνηση παράδοσης.
- 48 Δεύτερον, το γράμμα του άρθρου 4 της αποφάσεως-πλαisiού πρέπει να συγκριθεί με εκείνο του άρθρου της 3, το οποίο, σύμφωνα με τον τίτλο του, προσδιορίζει τους λόγους «υποχρεωτικής μη εκτέλεσης», βάσει των οποίων η δικαστική αρχή εκτέλεσης «αρνείται» την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης. Επομένως, η δικαστική αρχή εκτέλεσης δεν διαθέτει κανένα περιθώριο εκτιμήσεως βάσει του άρθρου 3 της αποφάσεως-πλαisiού.
- 49 Επιπλέον, το γράμμα του άρθρου 4, σημείο 5, της αποφάσεως-πλαisiού είναι σχεδόν πανομοιότυπο με εκείνο του άρθρου 3, σημείο 2, της ίδιας αποφάσεως-πλαisiού, με τη διαφορά ότι το πρώτο αφορά την περίπτωση προσώπου που έχει δικαστεί αμετάκλητα για τις αυτές πράξεις «σε τρίτη χώρα», ενώ το δεύτερο αφορά την περίπτωση προσώπου για το οποίο έχει εκδοθεί αμετάκλητη δικαστική απόφαση για τις ίδιες πράξεις «από κράτος μέλος».
- 50 Η έλλειψη περιθωρίου εκτιμήσεως της δικαστικής αρχής εκτέλεσης, στο πλαίσιο της εφαρμογής του λόγου μη εκτέλεσης που προβλέπεται στο άρθρο 3, σημείο 2, της αποφάσεως-πλαisiού, απορρέει όμως από την απαίτηση της τήρησης της αρχής *ne bis in idem* που κατοχυρώνεται στο άρθρο 50 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.
- 51 Η αρχή αυτή, όπως κατοχυρώνεται στο άρθρο 50 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, συνεπάγεται ότι ένα πρόσωπο δεν μπορεί να διωχθεί ποινικώς σε κράτος μέλος για αξιόποινη πράξη για την οποία έχει απαλλαγεί ή καταδικαστεί «εντός της Ένωσης».
- 52 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι το δίκαιο της Ένωσης στηρίζεται στη θεμελιώδη παραδοχή ότι κάθε κράτος μέλος αποδέχεται από κοινού με τα λοιπά κράτη μέλη και αναγνωρίζει ότι τα εν λόγω κράτη αποδέχονται από κοινού με αυτό μια σειρά κοινών αξιών επί των οποίων στηρίζεται η Ένωση, όπως διευκρινίζει το άρθρο 2 ΣΕΕ [απόφαση της 24ης Σεπτεμβρίου 2020, *Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof* (Αρχή της ειδικότητας), C-195/20 PPU,

EU:C:2020:749, σκέψη 30]. Η παραδοχή αυτή συνεπάγεται και δικαιολογεί την ύπαρξη αμοιβαίας εμπιστοσύνης μεταξύ των κρατών μελών, μεταξύ άλλων ως προς το σύστημα ποινικής δικαιοσύνης καθενός εξ αυτών.

- 53 Η αρχή της αμοιβαίας εμπιστοσύνης, όσον αφορά μεταξύ άλλων τον χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, επιβάλλει σε καθένα από τα κράτη μέλη να δέχεται, πλην εξαιρετικών περιστάσεων, ότι όλα τα άλλα κράτη μέλη τηρούν το δίκαιο της Ένωσης, ιδίως δε ότι σέβονται τα αναγνωρισμένα από το δίκαιο αυτό θεμελιώδη δικαιώματα [απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 2020, *Openbaar Ministerie* (Ανεξαρτησία της δικαστικής αρχής εκδόσεως του εντάλματος), C-354/20 PPU και C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, σκέψη 35 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 54 Τέτοια αμοιβαία εμπιστοσύνη υφίσταται επίσης μεταξύ των συμβαλλόμενων στη ΣΕΣΣ κρατών, το άρθρο 54 της οποίας δεν επιτρέπει να «διωχθεί» από ένα συμβαλλόμενο κράτος πρόσωπο το οποίο έχει δικαστεί αμετάκλητα από άλλο συμβαλλόμενο κράτος (απόφαση της 29ης Ιουνίου 2016, *Kossowski*, C-486/14, EU:C:2016:483, σκέψη 50 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 55 Αντιθέτως, δεν τεκμαίρεται, κατ' αρχήν, εμπιστοσύνη στα συστήματα ποινικής δικαιοσύνης των τρίτων χωρών που δεν είναι συμβαλλόμενα μέρη στη συμφωνία αυτή ή των τρίτων χωρών που δεν διατηρούν άλλες προνομιακές σχέσεις με την Ένωση, όπερ συνεπάγεται ότι πρέπει, σύμφωνα με το άρθρο 4, σημείο 5, της αποφάσεως-πλαίσιου, να καταλείπεται στη δικαστική αρχή εκτέλεσης περιθώριο εκτιμήσεως προκειμένου να εξακριβώσει αν πρέπει να αρνηθεί την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης λαμβάνοντας υπόψη τις ιδιαίτερες περιστάσεις κάθε υπόθεσης, μεταξύ άλλων δε τις συνθήκες υπό τις οποίες δικάστηκε ο εκζητούμενος και, ενδεχομένως, εκτελέστηκε η καταδικαστική απόφαση που τυχόν εκδόθηκε σε βάρος του.
- 56 Επιπλέον, η ερμηνεία αυτή είναι σύμφωνη με τον σκοπό του άρθρου 4, σημείο 5, της αποφάσεως-πλαίσιου, ο οποίος, όπως προκύπτει από το γράμμα της διάταξης αυτής και σύμφωνα με το άρθρο 67, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, συνίσταται στην παροχή στη δικαστική αρχή εκτέλεσης της δυνατότητας να εγγυηθεί ασφάλεια δικαίου για τον εκζητούμενο, λαμβάνοντας υπόψη το γεγονός ότι ο εκζητούμενος έχει δικαστεί αμετακλήτως για τις αυτές πράξεις σε τρίτη χώρα, υπό τον όρο ότι, σε περίπτωση καταδίκης, η ποινή έχει εκτιθεί ή εκτίεται ή δεν μπορεί να εκτιθεί πλέον σύμφωνα με το δίκαιο της χώρας της καταδίκης (βλ., κατ' αναλογία προκειμένου περί του άρθρου 54 ΣΕΣΣ, απόφαση της 29ης Ιουνίου 2016, *Kossowski*, C-486/14, EU:C:2016:483, σκέψη 44).
- 57 Συναφώς, επιβάλλεται να επισημανθεί ότι η προϋπόθεση ότι η ποινή πρέπει να έχει εκτιθεί ή να εκτίεται ή να μην μπορεί πλέον να εκτιθεί σύμφωνα με το δίκαιο της χώρας της καταδίκης, καθόσον συνεπάγεται, στην περίπτωση που δεν πληρούται, υποχρέωση παράδοσης του εκζητουμένου προκειμένου αυτός να διωχθεί ή να εκτίσει τη στερητική της ελευθερίας ποινή που του επιβλήθηκε, συμβάλλει στην επίτευξη του σκοπού του μηχανισμού του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης ο οποίος συνίσταται στην αποτροπή, εντός του χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, της ατιμωρησίας προσώπων που έχουν τελέσει αξιόποινες πράξεις [πρβλ. απόφαση της 11ης Μαρτίου 2020, *SF* (Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψεως – Εγγύηση διαμεταγωγής στο κράτος μέλος εκτελέσεως), C-314/18, EU:C:2020:191, σκέψη 47, και, κατ' αναλογία, απόφαση της 27ης Μαΐου 2014, *Spasic*, C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, σκέψη 77].

- 58 Στο πλαίσιο αυτό, υπενθυμίζεται ότι η απόφαση-πλαίσιο πρέπει να ερμηνεύεται κατά τρόπον ώστε να διασφαλίζεται ότι συνάδει προς τις απαιτήσεις σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων των ενδιαφερομένων, χωρίς ωστόσο να θίγεται η αποτελεσματικότητα του συστήματος δικαστικής συνεργασίας μεταξύ των κρατών μελών, ένα από τα ουσιώδη στοιχεία του οποίου αποτελεί το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, όπως αυτό προβλέπεται από τον νομοθέτη της Ένωσης (απόφαση της 10ης Αυγούστου 2017, Turikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, σκέψη 63).
- 59 Στο μέτρο όμως που, όπως προκύπτει από τη σκέψη 55 της παρούσας αποφάσεως, οι αρχές της αμοιβαίας εμπιστοσύνης και της αμοιβαίας αναγνώρισης, οι οποίες αποτελούν το θεμέλιο του μηχανισμού του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, δεν ισχύουν άνευ ετέρου ως προς τις αποφάσεις τις οποίες εκδίδουν δικαστήρια τρίτων χωρών, θα διακυβευόταν η επίτευξη του προβλεπόμενου στο άρθρο 3, παράγραφος 2, ΣΕΕ σκοπού της πρόληψης και της καταπολέμησης της εγκληματικότητας εντός του χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης αν η δικαστική αρχή εκτέλεσης ήταν υποχρεωμένη να αρνηθεί την παράδοση για τον λόγο που προβλέπεται στο άρθρο 4, σημείο 5, της αποφάσεως-πλαισίου χωρίς να προβεί σε εξέταση των ιδιαίτερων περιστάσεων της συγκεκριμένης περίπτωσης.
- 60 Εξ αυτού προκύπτει ότι η συγκεκριμένη εφαρμογή του λόγου μη εκτέλεσης που προβλέπεται στο άρθρο 4, σημείο 5, της αποφάσεως-πλαισίου πρέπει να καταλείπεται στην εκτίμηση της δικαστικής αρχής εκτέλεσης η οποία, προς τον σκοπό αυτόν, πρέπει να διαθέτει περιθώριο εκτιμήσεως το οποίο να της παρέχει τη δυνατότητα να προβαίνει σε κατά περίπτωση εξέταση, λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο των περιστάσεων που ασκούν επιρροή συναφώς και, ειδικότερα, τις περιστάσεις υπό τις οποίες ο εκζητούμενος δικάστηκε στην τρίτη χώρα, προκειμένου να κρίνει αν η μη παράδοση του προσώπου αυτού θα μπορούσε να θίξει το νόμιμο συμφέρον του συνόλου των κρατών μελών για την πρόληψη της εγκληματικότητας εντός του χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης.
- 61 Εν προκειμένω, από την αίτηση προδικαστικής αποφάσεως προκύπτει ότι το αιτούν δικαστήριο φαίνεται να κρίνει ότι δεν είναι δυνατή, εκτός αν προβεί σε *contra legem* ερμηνεία, η εφαρμογή του OLW κατά τρόπον ώστε να αναγνωρίζεται στη δικαστική αρχή εκτέλεσης ένα τέτοιο περιθώριο εκτιμήσεως.
- 62 Συναφώς, υπενθυμίζεται αφενός ότι, δεδομένου ότι η απόφαση-πλαίσιο στερείται άμεσου αποτελέσματος, το δικαστήριο κράτους μέλους δεν υποχρεούται, βάσει του δικαίου της Ένωσης και μόνο, να μην εφαρμόσει διάταξη του εθνικού του δικαίου που αντιβαίνει στην εν λόγω απόφαση-πλαίσιο (πρβλ. απόφαση της 24ης Ιουνίου 2019, Porławski, C-573/17, EU:C:2019:530, σκέψη 71 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 63 Αφετέρου, μολονότι ο δεσμευτικός χαρακτήρας μιας αποφάσεως-πλαισίου συνεπάγεται ότι οι εθνικές αρχές υποχρεούνται να ερμηνεύουν το εθνικό δίκαιο, στο μέτρο του δυνατού, με γνώμονα το γράμμα και τον σκοπό της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου προκειμένου να επιτυγχάνεται το αποτέλεσμα που επιδιώκεται με αυτήν, εντούτοις η αρχή της σύμφωνης προς το δίκαιο της Ένωσης ερμηνείας δεν μπορεί να χρησιμεύσει ως βάση για *contra legem* ερμηνεία του εθνικού δικαίου (πρβλ. απόφαση της 24ης Ιουνίου 2019, Porławski, C-573/17, EU:C:2019:530, σκέψεις 72, 73 και 76 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 64 Πάντως, η αρχή της σύμφωνης προς το δίκαιο της Ένωσης ερμηνείας επιβάλλει να λαμβάνεται υπόψη το σύνολο του εθνικού δικαίου και να εφαρμόζονται οι αναγνωρισμένες από αυτό μέθοδοι ερμηνείας, προκειμένου να διασφαλίζεται η πλήρης αποτελεσματικότητα της

αποφάσεως-πλαίσιου και να επιτυγχάνεται λύση σύμφωνη προς τον σκοπό που αυτή επιδιώκει (απόφαση της 24ης Ιουνίου 2019, Porławski, C-573/17, EU:C:2019:530, σκέψη 77 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 65 Εν προκειμένω, η Ολλανδική Κυβέρνηση γνωστοποίησε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου, ότι εκκρεμούσε η έγκριση προτάσεως νόμου για την τροποποίηση του άρθρου 9 του OLW, η οποία θα το καταστήσει σύμφωνο προς την απόφαση-πλαίσιο.
- 66 Υπό τις συνθήκες αυτές, εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εκτιμήσει, μεταξύ άλλων, αν, λαμβανομένης υπόψη της εν λόγω ενδεχόμενης νομοθετικής τροποποίησης, μπορεί να γίνει εφαρμογή του ολλανδικού δικαίου κατά τρόπον ώστε να επιτευχθεί αποτέλεσμα σύμφωνο προς εκείνο που επιδιώκει η απόφαση-πλαίσιο.
- 67 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 4, σημείο 5, της αποφάσεως-πλαίσιου έχει την έννοια ότι, όταν κράτος μέλος επιλέγει να μεταφέρει τη διάταξη αυτή στο εσωτερικό του δίκαιο, πρέπει να καταλείπεται στη δικαστική αρχή εκτέλεσης περιθώριο εκτιμήσεως ως προς το αν πρέπει να αρνηθεί να εκτελέσει το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης για τον λόγο που προβλέπεται στην ως άνω διάταξη.

Επί του δεύτερου προδικαστικού ερωτήματος

- 68 Με το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 3, σημείο 2, και το άρθρο 4, σημείο 5, της αποφάσεως-πλαίσιου έχουν την έννοια ότι η φράση «τις ίδιες πράξεις» που περιέχεται στην πρώτη από τις εν λόγω διατάξεις και η φράση «τις αυτές πράξεις» που περιέχεται στη δεύτερη πρέπει να ερμηνεύονται κατά τρόπο ομοιόμορφο.
- 69 Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, από τις επιταγές τόσο της ομοιόμορφης εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης όσο και της αρχής της ισότητας συνάγεται ότι οι όροι διάταξης του δικαίου της Ένωσης που δεν περιέχει ρητή παραπομπή στο δίκαιο των κρατών μελών για τον προσδιορισμό της έννοιας και του πεδίου εφαρμογής της πρέπει κατά κανόνα να τυγχάνουν αυτοτελούς και ομοιόμορφης ερμηνείας σε ολόκληρη την Ένωση, με βάση όχι μόνον το γράμμα της διάταξης, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο αυτή εντάσσεται και τον σκοπό που επιδιώκει η οικεία κανονιστική ρύθμιση [απόφαση της 25ης Ιουνίου 2020, Ministerio Fiscal (Αρχή η οποία μπορεί να παραλάβει αίτηση διεθνούς προστασίας), C-36/20 PPU, EU:C:2020:495, σκέψη 53 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 70 Ειδικότερα, όσον αφορά τη φράση «τις ίδιες πράξεις» που περιέχεται στο άρθρο 3, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαίσιου, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι, καθόσον η διάταξη αυτή δεν παραπέμπει στο δίκαιο των κρατών μελών σε ό,τι αφορά την έννοια της ως άνω φράσης, η φράση αυτή πρέπει να ερμηνεύεται, σε ολόκληρη την Ένωση, κατά τρόπο αυτοτελή και ομοιόμορφο (πρβλ. απόφαση της 16ης Νοεμβρίου 2010, Mantello, C-261/09, EU:C:2010:683, σκέψη 38).
- 71 Επιπλέον, το Δικαστήριο έχει διαπιστώσει ότι και στο άρθρο 54 της ΣΕΣΣ περιλαμβάνεται η φράση «για τα ίδια πραγματικά περιστατικά» και, λαμβανομένου υπόψη του κοινού σκοπού του άρθρου αυτού και του άρθρου 3, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαίσιου –ο οποίος συνίσταται στην αποτροπή του ενδεχομένου ένα πρόσωπο να διωχθεί εκ νέου ή να δικαστεί ενώπιον ποινικού δικαστηρίου για τις ίδιες πράξεις–, έχει κρίνει ότι οι δύο αυτές φράσεις πρέπει να ερμηνεύονται κατά τον ίδιο τρόπο, υπό την έννοια ότι αφορούν μόνον το υποστατό των πραγματικών περιστατικών και περιλαμβάνουν ένα σύνολο συγκεκριμένων περιστάσεων που συνδέονται

άρρηκτα μεταξύ τους, ανεξαρτήτως του νομικού χαρακτηρισμού των ως άνω πραγματικών περιστατικών ή του προστατευομένου εννόμου συμφέροντος (απόφαση της 16ης Νοεμβρίου 2010, Mantello, C-261/09, EU:C:2010:683, σκέψεις 39 και 40 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 72 Όπως και το άρθρο 3, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαisiού, το άρθρο της 4, σημείο 5, δεν περιέχει καμία ρητή παραπομπή στο δίκαιο των κρατών μελών και, συνεπώς, συμφώνως προς τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 69 της παρούσας αποφάσεως, η έννοια και το περιεχόμενο της φράσης «τις αυτές πράξεις» κατά τη διάταξη αυτή πρέπει επίσης να ερμηνεύονται κατά τρόπο αυτοτελή και ομοιόμορφο σε ολόκληρη την Ένωση, με βάση όχι μόνον το γράμμα της διάταξης, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο αυτή εντάσσεται και τον σκοπό που επιδιώκει η οικεία κανονιστική ρύθμιση.
- 73 Συναφώς, επισημαίνεται, κατ' αρχάς, ότι η φράση αυτή έχει όμοια διατύπωση με τη φράση του άρθρου 3, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαisiού.
- 74 Όσον αφορά, εν συνεχεία, το πλαίσιο στο οποίο εντάσσονται οι δύο αυτές φράσεις, επισημαίνεται ότι το γράμμα του άρθρου 4, σημείο 5, της αποφάσεως-πλαisiού είναι συγκρίσιμο ως προς κάθε σημείο του με εκείνο του άρθρου της 3, σημείο 2, με τη διαφορά ότι η τελευταία αυτή διάταξη, η οποία προβλέπει έναν από τους «λόγους υποχρεωτικής μη εκτέλεσης» του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, αφορά δικαστική απόφαση εκδοθείσα «από κράτος μέλος», ενώ το άρθρο 4, σημείο 5, το οποίο προβλέπει έναν από τους «λόγους προαιρετικής μη εκτέλεσης», αφορά δικαστική απόφαση εκδοθείσα «σε τρίτη χώρα».
- 75 Υπό τις συνθήκες αυτές, λόγοι συνοχής και ασφάλειας δικαίου επιβάλλουν να προσδίδεται το ίδιο περιεχόμενο στις φράσεις που έχουν όμοια διατύπωση σε καθεμία από τις δύο αυτές διατάξεις, καθώς και στο άρθρο 54 της ΣΕΣΣ (πρβλ. απόφαση της 10ης Νοεμβρίου 2016, Özcelik, C-453/16 PPU, EU:C:2016:860, σκέψη 33).
- 76 Το γεγονός ότι το άρθρο 3, σημείο 2, της εν λόγω αποφάσεως-πλαisiού αφορά τις αποφάσεις που εκδίδονται εντός της Ένωσης, ενώ το άρθρο της 4, σημείο 5, αφορά τις αποφάσεις που εκδίδονται σε τρίτη χώρα, δεν μπορεί, αφ' εαυτού, να δικαιολογήσει το να προσδίδεται διαφορετικό περιεχόμενο στις εν λόγω φράσεις.
- 77 Βέβαια, η εφαρμογή της αρχής ne bis in idem προϋποθέτει κατ' ανάγκην την ύπαρξη εμπιστοσύνης στο σύστημα ποινικής δικαιοσύνης της χώρας έκδοσης της δικαστικής αποφάσεως (πρβλ. απόφαση της 9ης Μαρτίου 2006, Van Esbroeck, C-436/04, EU:C:2006:165, σκέψη 30 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Όπως προκύπτει όμως από τη σκέψη 55 της παρούσας αποφάσεως, δεν τεκμαίρεται ως προς τις τρίτες χώρες ο υψηλός βαθμός εμπιστοσύνης που υφίσταται μεταξύ των κρατών μελών και, ειδικότερα, όσον αφορά τα συστήματα ποινικής δικαιοσύνης των εν λόγω χωρών.
- 78 Εντούτοις, τονίζεται αφενός ότι ακριβώς λόγω της αβεβαιότητας αυτής συμπεριέλαβε ο νομοθέτης της Ένωσης στους λόγους προαιρετικής μη εκτέλεσης, και όχι στους λόγους υποχρεωτικής μη εκτέλεσης, την περίπτωση που ο εκζητούμενος έχει δικασθεί αμετακλήτως σε τρίτη χώρα.
- 79 Κατά τον τρόπο αυτόν, στην πραγματικότητα, ο νομοθέτης της Ένωσης παρέσχε στα κράτη μέλη τη δυνατότητα να περιορίσουν τις περιπτώσεις στις οποίες η δικαστική αρχή εκτέλεσης μπορεί να αρνηθεί την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης για τον συγκεκριμένο λόγο,

διευκολύνοντας έτσι την παράδοση των εκζητούμενων προσώπων, συμφώνως προς την αρχή της αμοιβαίας αναγνωρίσεως που καθιερώνει το άρθρο 1, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαisiού (απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2009, Wolzenburg, C-123/08, EU:C:2009:616, σκέψεις 58 και 59).

- 80 Επιπλέον, στο μέτρο που, όπως προκύπτει από την απάντηση στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα, πρέπει να καταλείπεται στη δικαστική αρχή εκτέλεσης περιθώριο εκτιμήσεως στο πλαίσιο της εφαρμογής του λόγου προαιρετικής μη εκτέλεσης που προβλέπεται στο άρθρο 4, σημείο 5, της αποφάσεως-πλαisiού, η αρχή αυτή είναι σε θέση να λάβει υπόψη, προκειμένου να κρίνει αν πρέπει να αρνηθεί την παράδοση του εκζητούμενου, την εμπιστοσύνη που μπορεί ευλόγως να έχει στο σύστημα ποινικής δικαιοσύνης της οικείας τρίτης χώρας.
- 81 Αφετέρου, το να προσδοθεί στο άρθρο 4, σημείο 5, της αποφάσεως-πλαisiού και, ειδικότερα, στη φράση «τις αυτές πράξεις», κατά την έννοια της εν λόγω αποφάσεως-πλαisiού, περιεχόμενο πιο περιορισμένο από εκείνο που αναγνωρίζεται στο άρθρο 3, σημείο 2, και στο άρθρο 54 της ΣΕΣΣ δύσκολα θα μπορούσε να συμβιβαστεί με την τελευταία αυτή διάταξη, δεδομένου ότι η Σύμβαση αυτή έχει εφαρμογή όχι μόνο στα κράτη μέλη, αλλά και σε ορισμένες τρίτες χώρες που έχουν προσχωρήσει σε αυτήν.
- 82 Όσον αφορά, τέλος, τον σκοπό της συγκεκριμένης διάταξης, υπενθυμίζεται ότι, όπως και το άρθρο 3, σημείο 2, της αποφάσεως-πλαisiού, το άρθρο της 4, σημείο 5, σκοπεί να παράσχει στη δικαστική αρχή εκτέλεσης τη δυνατότητα να εγγυηθεί ασφάλεια δικαίου για τον εκζητούμενο, λαμβάνοντας υπόψη, στο πλαίσιο του περιθωρίου εκτιμήσεως που διαθέτει, το γεγονός ότι ο εκζητούμενος έχει δικαστεί αμετακλήτως για τις αυτές πράξεις σε άλλο κράτος, όπερ συνηγορεί επίσης υπέρ της συνεπούς ερμηνείας των φράσεων «τις ίδιες πράξεις», «τις αυτές πράξεις», που περιέχονται στις εν λόγω διατάξεις.
- 83 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 3, σημείο 2, και το άρθρο 4, σημείο 5, της αποφάσεως-πλαisiού έχουν την έννοια ότι η φράση «τις ίδιες πράξεις» που περιέχεται στην πρώτη από τις εν λόγω διατάξεις και η φράση «τις αυτές πράξεις» που περιέχεται στη δεύτερη πρέπει να ερμηνεύονται κατά τρόπο ομοιόμορφο.

Επί του τρίτου προδικαστικού ερωτήματος

- 84 Με το τρίτο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 4, σημείο 5, της αποφάσεως-πλαisiού, κατά το οποίο η εφαρμογή του λόγου προαιρετικής μη εκτέλεσης που προβλέπεται στη διάταξη αυτή εξαρτάται από την προϋπόθεση –εφόσον έχει υπάρξει καταδίκη– η ποινή να έχει εκτιθεί ή να εκτίεται ή να μην μπορεί πλέον να εκτιθεί σύμφωνα με το δίκαιο της χώρας καταδίκης, έχει την έννοια ότι η προϋπόθεση αυτή πληρούται στην περίπτωση που ο εκζητούμενος έχει καταδικαστεί αμετακλήτως για τις αυτές πράξεις σε στερητική της ελευθερίας ποινή την οποία έχει εν μέρει εκτίσει στην τρίτη χώρα όπου εκδόθηκε η καταδικαστική απόφαση και για το υπόλοιπο της οποίας έτυχε μειώσεως της ποινής από μη δικαστική αρχή της χώρας αυτής, στο πλαίσιο γενικού μέτρου επιείκειας το οποίο εφαρμόστηκε και υπέρ προσώπων καταδικασθέντων για σοβαρά αδικήματα και το οποίο δεν στηρίζεται σε ορθολογικές εκτιμήσεις αντεγκληματικής πολιτικής.
- 85 Κατά το άρθρο 4, παράγραφος 5, της αποφάσεως-πλαisiού, η δικαστική αρχή εκτέλεσης μπορεί να αρνηθεί την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης εάν από τις πληροφορίες που έχει στη διάθεσή της προκύπτει ότι ο εκζητούμενος έχει δικασθεί αμετακλήτως για τις αυτές

πράξεις σε τρίτη χώρα, «υπό τον όρο ότι, σε περίπτωση καταδίκης, η καταδίκη έχει εκτιθεί ή εκτίεται ή δεν μπορεί να εκτιθεί πλέον σύμφωνα με το δίκαιο της χώρας της καταδίκης» (στο εξής: προϋπόθεση έκτισης).

- 86 Συναφώς, παρατηρείται ότι το άρθρο 4, παράγραφος 5, της αποφάσεως-πλαisiού αναφέρεται γενικώς στο «δίκαιο της χώρας της καταδίκης», χωρίς να προσδιορίζει περαιτέρω τον λόγο για τον οποίο δεν μπορεί πλέον να εκτιθεί η ποινή.
- 87 Επομένως, πρέπει, κατ' αρχήν, να αναγνωριστεί το σύνολο των μέτρων επιείκειας τα οποία προβλέπονται από το δίκαιο της χώρας της καταδίκης και τα οποία συνεπάγονται ότι η επιβληθείσα ποινή δεν μπορεί πλέον να εκτιθεί, τούτο δε ανεξαρτήτως, μεταξύ άλλων, της σοβαρότητας των αδικημάτων, της αρχής που εφάρμοσε το μέτρο καθώς και των εκτιμήσεων στις οποίες στηρίζεται το μέτρο αυτό.
- 88 Ως εκ τούτου, η μείωση της ποινής η οποία έχει χορηγηθεί σύμφωνα με το δίκαιο της χώρας καταδίκης δεν αποκλείεται a priori από το πεδίο εφαρμογής του άρθρου 4, σημείο 5, της αποφάσεως-πλαisiού, τούτο δε και στην περίπτωση που η εν λόγω μείωση έχει χορηγηθεί από μη δικαστική αρχή, στο πλαίσιο γενικού μέτρου επιείκειας το οποίο εφαρμόστηκε και υπέρ προσώπων καταδικασθέντων για σοβαρά αδικήματα και το οποίο δεν στηρίζεται σε ορθολογικές εκτιμήσεις αντεγκληματικής πολιτικής.
- 89 Η ερμηνεία αυτή, η οποία στηρίζεται στο γράμμα του άρθρου 4, σημείο 5, της αποφάσεως-πλαisiού, επιρρωννύεται από το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται η διάταξη αυτή και από τον σκοπό που επιδιώκει, καθώς και, γενικότερα, από τον σκοπό της αποφάσεως-πλαisiού.
- 90 Όσον αφορά, πρώτον, το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται το άρθρο 4, σημείο 5, της αποφάσεως-πλαisiού, αφενός, επισημαίνεται ότι η προϋπόθεση έκτισης την οποία προβλέπει η διάταξη αυτή είναι διατυπωμένη κατά τρόπο σχεδόν πανομοιότυπο με εκείνον της προϋπόθεσης του άρθρου 3, σημείο 2, της εν λόγω αποφάσεως-πλαisiού. Το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ περιλαμβάνει επίσης τέτοια προϋπόθεση η οποία είναι διατυπωμένη κατά τρόπο εντελώς παρεμφερή.
- 91 Κατά συνέπεια, για τους ίδιους λόγους με εκείνους που εκτίθενται στις σκέψεις 74 έως 81 της παρούσας αποφάσεως, πρέπει να προσδοθεί στην προϋπόθεση αυτή το ίδιο περιεχόμενο.
- 92 Αφετέρου, παρατηρείται ότι, κατά το άρθρο 3, σημείο 1, της αποφάσεως-πλαisiού, η δικαστική αρχή εκτέλεσης αρνείται την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης «εάν η αξιόποινη πράξη την οποία αφορά το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης καλύπτεται από αμνηστία στο κράτος μέλος εκτέλεσης, εφόσον το εν λόγω κράτος είχε την αρμοδιότητα για τη δίωξη αυτής της αξιόποινης πράξης σύμφωνα με το ποινικό του δίκαιο».
- 93 Η αμνηστία, καθόσον στοχεύει εν γένει στην εξάλειψη του αξιόποινου χαρακτήρα των πράξεων τις οποίες αφορά, με συνέπεια να μην μπορεί να ασκηθεί δίωξη για τις συγκεκριμένες πράξεις και –στην περίπτωση που έχει ήδη εκδοθεί καταδικαστική απόφαση– να παύσει η εκτέλεσή της, συνεπάγεται επομένως, κατ' αρχήν, ότι η απαγγελθείσα ποινή δεν μπορεί πλέον να εκτιθεί, κατά την έννοια του άρθρου 3, σημείο 2, και του άρθρου 4, σημείο 5, της αποφάσεως-πλαisiού.
- 94 Εντούτοις, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι, επειδή ο νομοθέτης της Ένωσης, εξέτασε ειδικώς την περίπτωση της αμνηστίας εντός του κράτους μέλους εκτέλεσης στο άρθρο 3, σημείο 1, της εν λόγω αποφάσεως-πλαisiού, είχε την πρόθεση να αποκλείσει την αμνηστία στο κράτος μέλος

καταδίκης, ή ακόμη και άλλα μέτρα επιείκειας λαμβανόμενα από μη δικαστική αρχή του ίδιου κράτους, από το πεδίο εφαρμογής του άρθρου 3, σημείο 2, και του άρθρου 4, σημείο 5, της αποφάσεως-πλαisiού.

- 95 Ειδικότερα, όπως προκύπτει από το γράμμα του, το άρθρο 3, σημείο 1, της αποφάσεως-πλαisiού αφορά την ειδική περίπτωση κατά την οποία δεν μπορεί να ασκηθεί ποινική δίωξη εντός του κράτους μέλους εκτέλεσης για την τελεσθείσα από τον εκζητούμενο αξιόποινη πράξη λόγω του ότι αυτός καλύπτεται από αμνηστία στο εν λόγω κράτος μέλος, ενώ η προϋπόθεση έκτισης που προβλέπεται στο άρθρο 4, σημείο 5, και στο άρθρο 3, σημείο 2, της αποφάσεως-πλαisiού αφορά τη θεμελιωδώς διαφορετική κατάσταση στην οποία ο εκζητούμενος έχει καταδικαστεί σε τρίτη χώρα ή σε κράτος μέλος διαφορετικό από το κράτος μέλος εκτέλεσης.
- 96 Δεύτερον, όσον αφορά τον σκοπό της προϋπόθεσης έκτισης που προβλέπεται στο άρθρο 4, σημείο 5, της αποφάσεως-πλαisiού, από τη σκέψη 57 της παρούσας αποφάσεως προκύπτει ότι η εν λόγω προϋπόθεση έκτισης συνίσταται στην αποτροπή, εντός του χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, της ατιμωρησίας προσώπων που έχουν τελέσει αξιόποινες πράξεις.
- 97 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, όπως προκύπτει από το άρθρο 67, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, ο σκοπός τον οποίο έχει θέσει η Ένωση, να συγκροτήσει δηλαδή χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, συνεπάγεται την αναγκαιότητα να καταβάλει προσπάθεια προς εδραίωση υψηλού επιπέδου ασφάλειας με τη θέσπιση μέτρων για την πρόληψη και την καταστολή της εγκληματικότητας, μέτρων συντονισμού και συνεργασίας μεταξύ των αστυνομικών και δικαστικών αρχών και των λοιπών αρμοδίων αρχών, καθώς και με την αμοιβαία αναγνώριση των δικαστικών αποφάσεων σε ποινικές υποθέσεις και, εάν χρειάζεται, την προσέγγιση των ποινικών νομοθεσιών (απόφαση της 27ης Μαΐου 2014, *Sprasic*, C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, σκέψη 62).
- 98 Στο πλαίσιο αυτό, η προϋπόθεση έκτισης αποκτά ιδιαίτερη σημασία δεδομένου ότι η μη συνδρομή της έχει ως αποτέλεσμα να μην έχει εφαρμογή η αρχή *ne bis in idem* και, ως εκ τούτου, να επιβάλλεται η παράδοση του εκζητούμενου προκειμένου αυτός να διωχθεί ή να εκτίσει τη στερητική της ελευθερίας ποινή που του έχει επιβληθεί.
- 99 Η αρχή *ne bis in idem*, η οποία αποτυπώνεται τόσο στο άρθρο 4, σημείο 5, της αποφάσεως-πλαisiού όσο και στο άρθρο της 3, σημείο 2, και στο άρθρο 54 της ΣΕΣΣ, αποσκοπεί όχι μόνο στην αποτροπή, εντός του χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, της ατιμωρησίας προσώπων που έχουν καταδικαστεί με αμετάκλητη απόφαση ποινικού δικαστηρίου, αλλά επίσης στην εδραίωση ασφάλειας δικαίου μέσω της συμμόρφωσης προς τις αποφάσεις των κρατικών οργάνων που έχουν καταστεί απρόσβλητες (πρβλ. απόφαση της 27ης Μαΐου 2014, *Sprasic*, C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, σκέψη 77).
- 100 Η ασφάλεια δικαίου των προσώπων για τα οποία έχει εκδοθεί αμετάκλητη δικαστική απόφαση μπορεί να διασφαλιστεί αποτελεσματικά μόνον αν τα πρόσωπα αυτά έχουν τη βεβαιότητα ότι, αφ' ης στιγμής καταδικάστηκαν και εφόσον η ποινή που τους επιβλήθηκε δεν μπορεί πλέον να εκτιθεί σύμφωνα με το δίκαιο της χώρας καταδίκης, θα μπορούν να μετακινηθούν εντός της Ένωσης χωρίς να φοβούνται νέες διώξεις για τις αυτές πράξεις (πρβλ. απόφαση της 11ης Δεκεμβρίου 2008, *Bourquain*, C-297/07, EU:C:2008:708, σκέψεις 49 έως 50), τούτο δε και στην περίπτωση που η ποινή τους μειώθηκε από μη δικαστική αρχή, στο πλαίσιο γενικού μέτρου επιείκειας που δεν στηρίζεται σε ορθολογικές εκτιμήσεις αντεγκληματικής πολιτικής.

- 101 Εντούτοις, επισημαίνεται ότι, σε αντίθεση με τον λόγο υποχρεωτικής μη εκτέλεσης που προβλέπεται στο άρθρο 3, σημείο 2, της αποφάσεως-πλαisiού, κατά την εφαρμογή του οποίου η δικαστική αρχή εκτέλεσης δεν διαθέτει κανένα περιθώριο εκτιμήσεως, μια τέτοια αρχή πρέπει, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 60 της παρούσας αποφάσεως, να διαθέτει, στο πλαίσιο της εφαρμογής του λόγου προαιρετικής μη εκτέλεσης που προβλέπεται στο άρθρο 4, σημείο 5, της εν λόγω αποφάσεως-πλαisiού, περιθώριο εκτιμήσεως το οποίο να της παρέχει τη δυνατότητα να προβαίνει σε κατά περίπτωση εξέταση λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο των περιστάσεων που ασκούν επιρροή συναφώς. Στις περιστάσεις αυτές συγκαταλέγονται το γεγονός ότι εφαρμόστηκε ως προς τον εκζητούμενο γενικό μέτρο επιείκειας, η έκταση του μέτρου αυτού, καθώς και οι συνθήκες υπό τις οποίες ελήφθη το εν λόγω μέτρο.
- 102 Η εξέταση αυτή των περιστάσεων που ασκούν επιρροή συναφώς πρέπει να γίνεται υπό το πρίσμα των σκοπών που επιδιώκονται με το άρθρο 4, σημείο 5, της αποφάσεως-πλαisiού, όπως υπενθυμίζονται στη σκέψη 99 της παρούσας αποφάσεως, και, γενικότερα, υπό το πρίσμα του προβλεπόμενου στο άρθρο 3, παράγραφος 2, ΣΕΕ σκοπού της πρόληψης και της καταστολής της εγκληματικότητας εντός του χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης.
- 103 Ειδικότερα, η δικαστική αρχή εκτέλεσης, κατά την άσκηση του περιθωρίου εκτιμήσεως που διαθέτει, οφείλει να προβεί σε στάθμιση μεταξύ, αφενός, της αποτροπής της ατιμωρησίας και της καταστολής της εγκληματικότητας και, αφετέρου, της διαφύλαξης της ασφάλειας δικαίου για το πρόσωπο το οποίο αφορά το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης προκειμένου να επιτευχθεί ο σκοπός τον οποίον έχει θέσει η Ένωση, να συγκροτήσει δηλαδή χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, σύμφωνα με το άρθρο 67, παράγραφοι 1 και 3, ΣΛΕΕ.
- 104 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, στο τρίτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 4, σημείο 5, της αποφάσεως-πλαisiού, κατά το οποίο η εφαρμογή του λόγου προαιρετικής μη εκτέλεσης που προβλέπεται στη διάταξη αυτή εξαρτάται από την προϋπόθεση –εφόσον έχει υπάρξει καταδίκη– η ποινή να έχει εκτιθεί ή να εκτίεται ή να μην μπορεί πλέον να εκτιθεί σύμφωνα με το δίκαιο της χώρας καταδίκης, έχει την έννοια ότι η προϋπόθεση αυτή πληρούται στην περίπτωση που ο εκζητούμενος έχει καταδικαστεί αμετακλήτως για τις αυτές πράξεις σε στερητική της ελευθερίας ποινή την οποία έχει εν μέρει εκτίσει στην τρίτη χώρα όπου εκδόθηκε η καταδικαστική απόφαση και ως προς το υπόλοιπο της οποίας έτυχε μειώσεως της ποινής από μη δικαστική αρχή της χώρας αυτής, στο πλαίσιο γενικού μέτρου επιείκειας το οποίο εφαρμόστηκε και υπέρ προσώπων καταδικασθέντων για σοβαρά αδικήματα και το οποίο δεν στηρίζεται σε ορθολογικές εκτιμήσεις αντεγκληματικής πολιτικής. Εναπόκειται στη δικαστική αρχή εκτέλεσης, κατά την άσκηση του περιθωρίου εκτιμήσεως που διαθέτει, να προβεί σε στάθμιση μεταξύ, αφενός, της αποτροπής της ατιμωρησίας και της καταστολής της εγκληματικότητας και, αφετέρου, της διαφύλαξης της ασφάλειας δικαίου για το πρόσωπο το οποίο αφορά το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 105 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπόμπου που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) αποφαινεται:

- 1) Το άρθρο 4, σημείο 5, της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, έχει την έννοια ότι, όταν κράτος μέλος επιλέγει να μεταφέρει τη διάταξη αυτή στο εσωτερικό του δίκαιο, πρέπει να καταλείπεται στη δικαστική αρχή εκτέλεσης περιθώριο εκτιμήσεως ως προς το αν πρέπει να αρνηθεί να εκτελέσει το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης για τον λόγο που προβλέπεται στην ως άνω διάταξη.
- 2) Το άρθρο 3, σημείο 2, και το άρθρο 4, σημείο 5, της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299, έχουν την έννοια ότι η φράση «τις ίδιες πράξεις» που περιέχεται στην πρώτη από τις εν λόγω διατάξεις και η φράση «τις αυτές πράξεις» που περιέχεται στη δεύτερη πρέπει να ερμηνεύονται κατά τρόπο ομοιόμορφο.
- 3) Το άρθρο 4, σημείο 5, της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299, κατά το οποίο η εφαρμογή του λόγου προαιρετικής μη εκτέλεσης που προβλέπεται στη διάταξη αυτή εξαρτάται από την προϋπόθεση –εφόσον έχει υπάρξει καταδίκη– η ποινή να έχει εκτιθεί ή να εκτίεται ή να μην μπορεί πλέον να εκτιθεί σύμφωνα με το δίκαιο της χώρας καταδίκης, έχει την έννοια ότι η προϋπόθεση αυτή πληρούται στην περίπτωση που ο εκζητούμενος έχει καταδικαστεί αμετακλήτως για τις αυτές πράξεις σε στερητική της ελευθερίας ποινή την οποία έχει εν μέρει εκτίσει στην τρίτη χώρα όπου εκδόθηκε η καταδικαστική απόφαση και ως προς το υπόλοιπο της οποίας έτυχε μείωσεως της ποινής από μη δικαστική αρχή της χώρας αυτής, στο πλαίσιο γενικού μέτρου επιείκειας το οποίο εφαρμόστηκε και υπέρ προσώπων καταδικασθέντων για σοβαρά αδικήματα και το οποίο δεν στηρίζεται σε ορθολογικές εκτιμήσεις αντεγκληματικής πολιτικής. Εναπόκειται στη δικαστική αρχή εκτέλεσης, κατά την άσκηση του περιθωρίου εκτιμήσεως που διαθέτει, να προβεί σε στάθμιση μεταξύ, αφενός, της αποτροπής της ατιμωρησίας και της καταστολής της εγκληματικότητας και, αφετέρου, της διαφύλαξης της ασφάλειας δικαίου για το πρόσωπο το οποίο αφορά το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης.

(υπογραφές)